

Bilag til Bet. o. Lovf. ang. Krigskonjunkturskat samt bunden Opsparing m. m.

har ment, at de lavere Merindtægter i denne Omgang kan eller bør inddrages under Krigskonjunkturskatten, ønsker vort Udvalg ikke at stille Forslag herom. Vi vil imidlertid paapege, at hvis Lovforslagets Formaal skal naas, maa den Købekraft, som de mindre Merindtægter repræsenterer, paa anden Maade søges neutraliseret. Dette vil kunne ske gennem Indførelse af Tvangsopsparing for alle krigsbegrundede Merindtægter. En Tvangsopsparing paa saadant Grundlag bør efter Udvalgets Opfattelse være klækkelig, men dog saaledes indrettet, at Undtagelse gøres for almindelige Dyrtidstillæg, og den bør honoreres med en passende Rente efter Landets Renteniveau. Det vil sikkert være praktisk herved at benytte de almindelige Spareinstitutioner. At denne Tvangsopsparing kan avle en varig Sparelyst af samfundsmæssig Betydning er ligetil.

Fra Erhvervenes Side maa man dernæst — som tidligere anført over for Finansministeren — fremsætte den Indvending imod Forslaget om Krigskonjunkturskat, at det i den foreliggende Udformning vil sætte Skatteyderne i urimelige Vanskeligheder som Følge af Kravet om Bevis for det rent negative Forhold, at en vis Merindtægt ikke hidrører fra Krigsforholdene.

Vi tør her erindre om Forholdene under den første Verdenskrig, da der ved Lov af 10. Maj 1915 indførtes en Beskatning, hvis Principper i det væsentlige var de samme som det nu foreliggende Forslags. Det viste sig, at Adgangen til at opnaa Lempelser eller Fritagelse for Skatten, saafremt Merindtægten godtgjordes at være uden Forbindelse med Krigskonjunkturerne, var praktisk talt betydningsløs for Skatteyderne, idet næsten alle de herom indgivne Andragender blev afslaaet af Skattedepartementet. Skatten fik derved Karakter af en egentlig Merindkomstskat, hvilket da ogsaa førte til, at man for det følgende Skatteaar vedtog en Lov af 17. Maj 1916, hvorved en ren Merindkomstskat indførtes.

Hvad Tiden kræver, er ikke en Skærpelse af den almindelige Merindkomstskat, men en Særbeskatning af de krigsbegrundede Indtægter. For at undgaa, at den foreslaaede Krigskonjunkturskat skal blive ensbetydende med en Merindkomstskat, er det nødvendigt, at Lovgivningen søger at fastsætte Regler for en positiv Udvælgelse af de Merindtægter, som Beskatningen skal ramme. Dette er en Opgave, hvis Løsning utvivlsomt er forbundet med Vanskeligheder, men disse maa overvindes. Finansministeren har i sin Forelæggelsestale omtalt, hvorledes dette Problem er grebet an i Sverige. Fællesudvalget ønsker i den Anledning at understrege, at der er en afgørende Forskel paa den svenske Ordning og den, som det foreliggende Forslag vil medføre. Efter den svenske Lovgivning kan Skatten kun paalignes og opkræves, efter at det i hvert enkelt Tilfælde er konstateret, at den foreliggende Merindtægt opfylder de foreskrevne Betingelser, herunder at den er krigsbegrundet, hvorimod Skatten efter det danske Forslag paalignes og opkræves i alle Tilfælde, hvor Merindtægt af en vis Størrelse foreligger (bortset fra de i Forslaget anførte specielle Tilfælde), og ikke kan fordres tilbagebetalt, medmindre det af vedkommende Skatteyder *bevises*, at Merindtægten ikke er krigsbegrundet.

Uden her at gaa ind paa Detailler maa Fællesudvalget udtale, at den svenske Lovgivning med al Tydelighed viser, at det er muligt at gaa frem efter Retningslinier, der fører til, at kun de virkelige Krigskonjunkturgevinster rammes, uden at urimelige Bevisskrav stilles til Skatteyderne, og man henstiller derfor, at Rigsdagen lader Forslagets Afdeling om Krigskonjunkturskat omarbejde, eventuelt med den svenske Lovgivning som Forbillede.

Fællesudvalget har allerede tidligere over for Finansministeren paapeget det ønskelige i, at enhver Afgørelse, som angaar Spørgsmaal om, hvorvidt en vis Merindtægt er krigskonjunkturskattepligtig, kan gøres til Genstand for Appel til et særligt Ankenævn, i hvilket Repræsentanter for Erhvervene har Sæde. Saafremt det maatte findes muligt at henlægge Afgørelsen af de nævnte Spørgsmaal til Statens Ligningsdirektorat eller Ligningsraadet, vil Fællesudvalget dog finde det naturligt, at Appel af de af disse Myndigheder trufne Afgørelser kan ske til Landsskatteretten. Det bør efter Fællesudvalgets Opfattelse ved de omtalte Afgørelser i højere Grad komme an paa Billighedsbetragtninger og paa skønsommæssig Vurdering af de i hvert enkelt Tilfælde foreliggende Omstændigheder end paa en streng, juridisk Bevisførelse.

Med Landets økonomiske Sundhed for Øje paapeger vi tillige paa ny Nødvendigheden af, at der findes en for Erhvervene tilfredsstillende Ordning, hvorved det undgaaes, at de Merindtægter, der fremkommer ved Varelagres Realisation, rammes